

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 627/2015-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubik, advokát, s. r. o., Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Kubik, vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cbm/61/2004 z 20. novembra 2007, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je **p o v i n n ý** uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Petra Kubika, advokát, s. r. o., Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 627/2015-13 z 8. decembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo/84/2008 a jeho rozsudkom z 19. februára 2009 a v konaní sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 a jeho uznesením z 26. februára

2015. Vo zvyšnej časti, a to vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cbm/61/2004 z 20. novembra 2007 bola sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Úrad pre finančný trh rozhodnutím č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 skonštatoval porušenie povinností správcu podľa § 35 ods. 1 a 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kolektívnom investovaní“) v súvislosti s predajom akcií, pretože správca nepostupoval pri predaji akcií s odbornou starostlivosťou, pretože nevykonal kroky, prostredníctvom ktorých by bolo možné predat' akcie za čo najvýhodnejšiu cenu, ktorú bolo možné dosiahnuť, lebo promptne predal akcie za jediné záujemcami ponúknutú cenu, hoci nebol dôvod na okamžitý predaj akcií, a pretože v analýze spracovanej pred predajom akcií nezohľadnil ďalšie skutočnosti majúce vplyv na cenu akcií. Správcovi uložil pokutu 2 000 000 Sk.

Následne Úrad pre finančný trh rozhodnutím č. GRUFT-126/2004/SANE z 23. novembra 2004 uložil za už opísaný skutok pokutu aj depozitárovi správcu za zanedbanie jeho povinností konať samostatne s odbornou starostlivosťou výlučne v prospech podielnikov podielového fondu, čím porušil § 20 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona o kolektívnom investovaní.

Ako ďalej vyplýva zo sťažnosti sťažovateľa, tento na základe označených právoplatných rozhodnutí Úradu pre finančný trh podal žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody, ktorú utrpel ako podielnik podielového fondu, ktorého akcií sa predaj týkal. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Cbm/61/2004-382 z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia č. k. 3 Cbm/61/2004-403 z 25. februára 2008 žalobu sťažovateľa v plnom rozsahu zamietol. Dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre vyvodenie zodpovednosti za škodu žalovaných, ako aj že správca sa nedopustil porušenia svojich povinností, depozitár správcu svojím konaním nemohol svojím konaním spôsobiť sťažovateľovi škodu a ani voči vtedajšiemu predsedovi predstavenstva správcu nebolo preukázané porušenie povinností.

Najvyšší súd ako súd odvolací rozsudok krajského súdu potvrdil, osvojac si dôvody rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ dodal, že najvyšší súd o jeho odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania bez toho, aby doručil sťažovateľovi vyjadrenie deponitára správcu k podanému odvolaniu a dal mu možnosť sa k nemu vyjadriť.

Sťažovateľom dovolanie podané 14. apríla 2009 najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015 odmietol konštatujúc, že v predchádzajúcom konaní nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, pričom vo vzťahu k rozsahu dokazovania najvyšší súd uviedol, že je len a len vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie. Námietskou týkajúcou sa aplikácie § 135 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sa najvyšší súd nezaoberal.

Podľa názoru sťažovateľa sa súd prvého stupňa, odvolací súd, ba ani dovolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí sa spôsobom ustanoveným v § 157 OSP nevysporiadali s návrhmi sťažovateľa na vykonanie dôkazov, pričom ich vyhodnotenie nezodpovedá zákonným požiadavkám. Hoci si je sťažovateľ vedomý toho, že súd nemusí vyhovieť každému návrhu účastníka na vykonanie dôkazu a taktiež nemusí hodnotiť každý jednotlivý dôkaz, zdôraznil, že konanie pred súdom musí rešpektovať zásadu „rovnosti zbraní“, ako aj požiadavku spravodlivosti. Nemôže teda podľa sťažovateľa nastať situácia, kedy súd rozhodne v rozpore s vykonanými dôkazmi, resp. odmietne vykonať relevantné dôkazy navrhnuté jedným účastníkom a v rozhodnutí to zamlčí.

Zo sťažnosťou napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu podľa sťažovateľa nie je zrejmé, ktoré dôkazy súdy hodnotili, z ktorých vychádzali a ktoré nebrali do úvahy a prečo, a ani to, prečo nevykonali ďalšie dôkazy navrhnuté sťažovateľom na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení. Ignorovali najmä dôkazy vyplývajúce z trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava I, Úrad justičnej a kriminálnej polície Bratislava I pod sp. zn. ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004Zi a ČVS: ORP-74-183/JKP-2004-I., správne konania a právoplatné označené rozhodnutia Úradu pre finančný trh, ako aj výsluch riaditeľky organizátora verejného trhu s cennými

papiermi spoločnosti [REDAKOVANÉ], čo sa týka štandardného postupu pri dosahovaní najvýhodnejšej ceny pri predaji akcií z podielových fondov.

Osobitne vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu a jeho uzneseniu o odmietnutí uznesenia sťažovateľ namietol, že *„odvolací súd a dovolací súd nemôžu len stručne konštatovať správnosť postupu súdov nižšieho stupňa. Z odôvodnenia musí vyplývať jednoznačne úvaha a postup súdu pri dokazovaní a hodnotení dôkazov a nemôže sa opierať iba o nepreukázané (navyše správnym orgánom vyvrátené) tvrdenia jednej procesnej strany. Ak rozhodnutie súdu nie je dostatočne zdôvodnené a je arbitrárne, znamená to porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. I. ÚS 226/03) a je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Vetrenko v. Moldova z 18. mája 2010).“*

Sťažovateľ je toho názoru, že tým, že súdy v rozpore s § 135 Občianskeho súdneho poriadku nevychádzali z predmetných rozhodnutí Úradu pre finančný trh, ďalej tým, že bezdôvodne nevykonali dôkazy navrhnuté sťažovateľom na odčiarňnutie svojho nároku na náhradu škody, a celkovo tým, že uskutočnili konanie a vydali rozhodnutia, ktoré nespĺňajú základné zákonné požiadavky (pozri ďalej), neposkytli sťažovateľovi ochranu jeho majetku ako základnej zložky práva vlastniť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj do práva sťažovateľa pokojne užívať majetok garantovaného čl. 1 dodatkového protokolu.

Konanie súdu prvého stupňa, odvolacieho a dovolacieho súdu označil za nespravodlivé, ich rozhodnutia už uvedené požiadavky nespĺňajú. Ich rozhodnutia nedávajú odpovede na právne argumenty sťažovateľa, ba ďalšie otázky vytvárajú. Sťažovateľ ich označil za nezákonné a došlo prostredníctvom nich k odňatiu práva sťažovateľa konať pred súdom a k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Tento nedostatok nebol odstránený ani dovolacím súdom, ktorý podobne ako súdy nižšieho stupňa ignoroval argumenty sťažovateľa, v odôvodnení svojho rozhodnutia ich nereflektoval [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Suominen v. Fínsko z 1. 7. 2003].

Sťažovateľ sa domnieva, že jeho právo na verejné prerokovanie veci a právo vyjadrovať sa k jednotlivým dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) bolo porušené postupom najvyššieho súdu, keď ako súd odvolací sťažovateľovi predovšetkým nedoručil vyjadrenie deponitára správcu k podanému odvolaniu, čím v nadväznosti na jeho rozhodnutie sťažovateľ stratil možnosť vyjadriť sa k argumentom uvádzaným v tomto vyjadrení. Právo sťažovateľa vyjadrovať sa k jednotlivým dôkazom bolo porušené aj tým, že vyjadrenia správcu a predsedu jeho predstavenstva k podanému odvolaniu mu boli doručené bezprostredne pred rozhodnutím odvolacieho súdu a bez určenia primeranej lehoty na vyjadrenie či upozornenia na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Poznamenal, že správca podal predmetné vyjadrenie na odvolací súd viac než šesť mesiacov pred jeho doručením sťažovateľovi.

Uvedeným postupom súdy súčasne privodili porušenie práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu Bratislava č.k. 3 Cbm 61/04 zo dňa 20.11.2007, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6 Obo 84/2008 zo dňa 19.2.2009 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1 Obdo V 23/2013 zo dňa 26.02.2015 základné práva a slobody sťažovateľa zakotvené v článku 20 ods. 1, v článku 46 ods. 1 a v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na ochranu majetku zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu 1 k Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na spravodlivé konanie zakotvené v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené.

Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Bratislava č.k. 3 Cbm 61/04 zo dňa 20.11.2007, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6 Obo 84/2008 zo dňa 19.2.2009 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1 Obdo V 23/2013 zo dňa 26.02.2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Bratislava na ďalšie konanie.“

Súčasne si sťažovateľ uplatnil náhradu trov konania voči porušovateľom podľa § 10, § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) vo výške 3 131,42 eur (2 úkony právnej služby 1 296,37 eur + režijný paušál 2 x 8,39 eur + DPH 20 %) do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.

II.

Ako je už uvedené, vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cbm/61/2004 z 20. novembra 2007 bola sťažnosť uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 627/2015-13 z 8. decembra 2015 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu, a preto sa v ďalšom konaní ústavný súd zaoberal namietaným porušením práv sťažovateľa iba vo vzťahu k rozhodnutiam najvyššieho súdu.

Na výzvu ústavného súdu podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložila predsedníčka najvyššieho súdu vyjadrenie k sťažnosti z 13. januára 2016.

Najvyšší súd stručne zhrnul odôvodnenia oboch svojich rozhodnutí. Skonštatoval, že sťažovateľ nebol postupom odvolacieho súdu a dovolacieho súdu vylúčený z realizácie procesných práv daných mu Občianskym súdnym poriadkom.

Zdôraznil, že – ako to už uviedol v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 6 Obo 84/2008 z 19. februára 2009 – že *„sťažovateľom navrhované dôkazy, a to vyžiadanie trestného spisu, spisu z Úradu pre finančný trh a predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných by mali preukázať skutočnosti, ktoré jednak v spore neboli sporné a jednak nimi nemohli byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody. Nevykonanie navrhovaných dôkazov preto nevyhodnotil ako procesné pochybenie - odňatie možnosti konať pred súdom.“*

Vo vzťahu k uzneseniu sp. zn. 10 bdoV/23/2013 z 26. februára 2015 z vyjadrenia najvyššieho súdu vyplýva, že je toho názoru, že sa „*podrobne zaoberal námietkami sťažovateľa v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o prípustnosti dovolania. Jeho odôvodnenie obsahuje jasné a zrozumiteľné vysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné a právne významné.*“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd považuje za potrebné na tomto mieste uviesť, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu nepovažoval v súlade s judikatúrou ESLP sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je v prípadoch odmietnutia dovolania dovolacím súdom považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 a tiež napr. I. ÚS 611/2014, I. ÚS 563/2014).

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou ESĽP.

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj pri rozhodovaní v danej veci.

Sťažovateľ tvrdí, že jeho v sťažnosti označené práva boli porušené tým, že najvyšší súd pri zisťovaní skutkového stavu nepostupoval v súlade s § 120 a nasl. OSP, osobitne postupoval v rozpore s § 135 OSP, kedy pri svojom rozhodovaní nechal do úvahy existujúce

právoplatné rozhodnutia úradu o porušení povinnosti správcu, a nesprávne vyhodnotil sťažovateľom navrhované dôkazy ako irelevantné pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu škody. Nadväzne najvyšší súd opomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť dôvody, pre ktoré neprihliadol na uvedené správne rozhodnutia. Celkovo, odôvodnenia jeho rozhodnutí nezodpovedajú požiadavke § 157 ods. 2 OSP.

Nedoručením vyjadrenia depozitára správcu k podanému odvolaniu, čím v nadväznosti na jeho rozhodnutie sťažovateľ stratil možnosť vyjadriť sa k argumentom uvádzaným v tomto vyjadrení; vyjadrenia správcu a predsedu jeho predstavenstva k podanému odvolaniu mu boli doručené bezprostredne pred rozhodnutím odvolacieho súdu a bez určenia primeranej lehoty na vyjadrenie či upozornenia na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, došlo tiež k porušeniu práva sťažovateľa na verejné prerokovanie veci a právo vyjadrovať sa k jednotlivým dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy)

Najvyšší súd aj vo svojom vyjadrení zotrval na stanovisku, že sťažovateľ nebol postupom odvolacieho súdu a dovolacieho súdu vylúčený z realizácie procesných práv daných mu Občianskym súdnym poriadkom, najmä s ohľadom na to, že dôkazy ním navrhované na vykonanie by neboli spôsobilé privodiť iné skutkové a právne hodnotenie vo veci sťažovateľa ako žalobcu.

Ústavný súd sa s týmto názorom nemôže stotožniť.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu je nesporné, že ako krajský súd, tak aj najvyšší súd mali k dispozícii sťažovateľom predložené správne rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 a č. GRUFT-126/2004/SANE z 23. novembra 2004, ktorými úrad rozhodol o porušení povinností správcu podľa § 35 ods. 1 a 3 a § 36 ods. 2 zákona o kolektívnom investovaní v súvislosti s predajom akcií, pretože správca nepostupoval pri predaji akcií s odbornou starostlivosťou, a o uložení sankcie. Rovnako z rozhodnutí súdov v konaní o žalobe sťažovateľa, ako aj z ďalších podaní je zrejmé, že sťažovateľ navrhoval vykonanie ďalších dôkazov – spisov vedených

v trestnom konaní a v správnom konaní, ako aj vyžiadanie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných.

Krajský súd existenciu označených rozhodnutí úradu len skonštatoval, no z jeho rozsudku nevyplýva, že by im pripisoval akúkoľvek závažnosť.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v súlade s § 219 ods. 2 OSP v odôvodnení svojho rozsudku na tieto poukázal a ďalej sa venoval odvolacím námietkam sťažovateľa. Najmä sa stručne vysporiadal s námietkou nevykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov – vyžiadanie trestného spisu, spisu z Úradu pre finančný trh, predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných, ktoré podľa najvyššieho súdu smerovali k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné, navyše, nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody. Vo vzťahu k citovaným rozhodnutiam úradu len skonštatoval postoj krajského súdu k nim.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP) dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol, pričom tvrdenie sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom vyhodnotil tak, že sťažovateľ nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu vylúčený z realizácie procesných práv daných Občianskym súdnym poriadkom. Ako neopodstatnené tak vyhodnotil námietky sťažovateľa, že *„súd prvého stupňa dôkazy preukazujúce nárok žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia právne a ani skutkovo neohodnotil, svoj postup neodôvodnil, takže rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahovalo podľa dovolateľa nič, čo by odvolací súd mohol potvrdiť“*, teda námietku nedostatočného odôvodnenia, ako aj námietku nevykonania dokazovania, nedoručenia písomných vyjadrení žalovaných v konaní a rozhodnutia veci najvyšším súdom ako súdom odvolacím bez nariadenia pojednávania vo veci, hoci na to neboli dané podmienky.

Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať

aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 135 ods. 1 OSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo ESLP, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ako vyplýva z dikcie § 135 ods. 1 OSP, súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal (s výnimkou rozhodnutia v blokovom konaní). Len iné otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám; ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza (§ 135 ods. 2 OSP).

Rozhodnutia úradu č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 a č. GRUFT-126/2004/SANE z 23. novembra 2004 sú rozhodnutiami príslušného orgánu (§ 59 a nasl. zákona o kolektívnom investovaní v znení účinnom v rozhodnom čase) o tom, že bol spáchaný iný správny delikt, a o tom, kto ho spáchal.

Všeobecné súdy s výnimkou súdov v správnom súdnictve v konaní o preskúmvanie zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 a nasl. OSP) sú povinné bez ďalšieho posudzovania a hodnotenia osvojiť si závery príslušného správneho orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok alebo iný správny delikt, a nie sú oprávnené ani samy spochybňovať výrok o vine v rozhodnutí označených subjektov.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sám najvyšší súd otázku viazanosti všeobecného súdu správnym rozhodnutím o tom, že bol spáchaný iný správny delikt, už riešil. V uznesení sp. zn. 1 Cdo 44/2010 z 31. januára 2012 (R 40/2013, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súdov SR 3/2013) najvyšší súd okrem iného skonštatoval: *«Otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porovnaj najmä uznesenie z 29. apríla 2010 sp. zn. 1 Cdo 133/2009), ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze II. ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), zdôrazniac, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p., ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu.»*

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje, že spisy vedené v trestnom konaní a konaní o inom správnom delikte, ako aj zmluva o výkone depozitára, ktoré sťažovateľ žiadal obstaráť ako dôkazy v konaní, síce už spadajú pod režim § 120 ods. 1 OSP, t. j. súd má

možnosť vyhodnotiť ich ako nepotrebné pre zistenie skutkového stavu, avšak toto svoje rozhodnutie je povinný riadne a presvedčivo odôvodniť, berúc do úvahy tvrdenia účastníkov a už predložené dôkazy. Ak teda najvyšší súd ako súd odvolací skonštatoval, že „*smerovali k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné, navyše, nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody*“, tento jeho postoj opäť opomína existenciu právoplatných rozhodnutí, ktoré bol povinný reflektovať v zmysle § 135 ods. 1 OSP. Spôsob, akým sa s neobstaraním a následným nevykonaním navrhnutých dôkazov – ktoré, ako je na prvý pohľad zrejmé, smerujú k zisteniu subjektu, resp. subjektov zodpovedných za škodu – vychádza z chybného vyhodnotenia predložených rozhodnutí úradu v rozpore s § 135 ods. 1 OSP, resp. z ich ignorovania všeobecnými súdmi v konaní, a preto nie je akceptovateľné.

Právny záver najvyššieho súdu, že vyžiadanie trestného spisu, spisu úradu, predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných by smerovalo k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné, a nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody, ako aj to, že je v súlade so zákonom, že krajský súd celkom opomenul existenciu rozhodnutí, ktoré preň záväzným spôsobom riešia predbežnú otázku zodpovednosti za protiprávne konanie, nemôže obstať. Naopak, je v hrubom rozpore s požiadavkou čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 152 ods. 4 ústavy, čl. 144 ods. 1 ústavy a zakladá v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie.

Následne neobstojí záver najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, že v konaní pred krajským súdom a pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím nedošlo k vade podľa § 237 OSP. Osobitne s ohľadom na všeobecný spôsob, akým sa s jednotlivými dovolacími námietkami vypořiadal, t. j. jeho odôvodnenie súborom generických právnych viet, ktoré však nereflektujú obsah spisov a opäť opomínajú existenciu rozhodnutí o predbežnej otázke podľa § 135 ods. 1 OSP.

Pritom v dovolacom konaní má sám najvyšší súd nástroj na poskytovanie ochrany základných práv a slobôd účastníkov konania, osobitne vo vzťahu k ich právu na súdnu

a inú právnu ochranu podľa § 46 a nasl. ústavy. Je pritom povinnosťou každého všeobecného súdu postupovať v súlade s týmito požiadavkami a v súlade s ustanoveniami základného procesného predpisu pre občianske súdne konanie. Opravné prostriedky sú nástrojmi na elimináciu možných pochybení. Je však dôležité, aby súdy pristupovali ku každej jednej veci pozorne a individuálne, a to aj v prípade, že obdobnú alebo dokonca totožnú vec už opakovane prerokovali, resp. že existuje výkladové pravidlo či právna veta pre postup súdu vo vzťahu k určitým námietkam. Napriek reálnej nadmernej záťaži súdov by tieto nemali pripustiť automatizáciu myslenia pri svojom rozhodovaní, v dôsledku čoho nielen znižujú svoju pozornosť a citlivosť k ochrane práv a právom chránených záujmov, ale tiež znižujú svoj vlastný status ako orgánov ochrany zákonnosti a aj ústavnosti.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (pozri nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 14/2001 z 23. augusta 2001, II. ÚS 132/02 z 13. novembra 2002 a sp. zn. III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa na nedoručenie, resp. len formálne doručenie (bez poskytnutia lehoty na reakciu) vyjadrení k jeho odvolaniu a následne dovolaniu ústavný súd opakovane poukazuje na to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (Hudáková v. Slovenská republika, Trančíková v. Slovenská republika, ale aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 209/2014 z 28. augusta 2014).

Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu v oboch napadnutých rozhodnutiach nie sú akceptovateľné, pretože najvyšší súd nezohľadnil všetky okolnosti

a špecifiká prerokúvaného prípadu. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu nevysporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa zistení ústavného súdu arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu jeho nenáležitého odôvodnenia spočívajúceho v nesprávnom vyvodení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy.

Najvyšší súd neposkytol sťažovateľovi dostatočnú ochranu jeho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä z toho dôvodu, že interpretoval príslušné ustanovenia hmotného i procesného práva tak, že svojím rozhodnutím vybočil z medzí ústavnosti.

Ústavný súd realizujúc ústavný prieskum napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní i v dovolaní nastolil. Najvyšší súd ponechal bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam a obe napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu preto nespĺňajú požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrárnosti. Právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu je preto ústavne neakceptovateľné a vykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti.

III. 2 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015

Vo vzťahu k zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že obsah pojmu majetok tvoria nielen veci, ale aj práva a pohľadávky

(m. m. II. ÚS 31/04). Keďže ústavný súd vyslovil, že rozsudkom a uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zaoberal sa aj otázkou, či z tohto porušenia nevyplýval aj zásah do základného práva sťažovateľa vlastniť a pokojne užívať majetok (I. ÚS 640/2014), keďže predmetom konania pred všeobecnými súdmi bola náhrada škody, ktorú si sťažovateľ uplatňoval voči žalovaným.

Pri tomto skúmaní ústavný súd vychádzajúc z toho, že najvyšší súd ústavne neakceptovateľným rozsudkom porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, dospel k záveru, že tým zasiahol aj do jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu. V dôsledku neakceptovateľného záveru rozsudku a uznesenia najvyššieho súdu totiž sťažovateľovi nebola priznaná majetková ujma, čím mu nebolo umožnené pokojne užívať predmet svojho majetku. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd vyslovil aj porušenie základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015 (bod 1 výroku nálezu).

Rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Obo/84/2008-428 z 19. februára 2009 a jeho uznesenie sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 25. februára 2015 tak svojimi účinkami porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých reálne uplatnenie, zabezpečenie a realizácia vylučujú takýto postup a rozhodnutie. Preto ústavný súd skonštatoval porušenie označených práv sťažovateľa tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu. Ústavný súd zároveň tieto rozhodnutia najvyššieho súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Tým sa otvára priestor na to, aby sa najvyšší súd v odvolacom konaní sám nanovo vyrovnal s ochranou označeného základného práva hmotného charakteru, pričom je viazaný tu vyslovenými právnymi názormi.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), obnovil stav pred porušením.

Keďže ústavný súd rozhodol, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo/84/2008 z 19. februára 2009 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 23/2013 z 26. februára 2015 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd tento rozsudok zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude najvyšší súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze [§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu)].

Bude úlohou najvyššieho súdu v ďalšom priebehu odvolacieho konania rozhodnúť o odvolaní žalovaného v konaní pred najvyšším súdom proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Cbm/61/2004 z 20. novembra 2007 takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze.

V.

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 3 131,42 eur (2 úkony právnej služby 1 296,37 eur + režijný paušál 2 x 8,39 eur + DPH 20 %).

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom sťažovateľa vychádzal z § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania titulom trov právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, avšak vychádzal pritom z vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2014 v sume 839,83 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 139,83 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa nárok aj na náhradu režijného paušálu 8,39 € za dva úkony podľa vyhlášky (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) vykonané v roku 2015. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o daň z pridanej hodnoty v sume 59,29 €.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd priznať celkovú náhradu trov konania v sume 355,73 €, tak ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016